

форм та методів реалізації правоохоронної функції за умов сучасного державотворення.

Література:

1. Ботвінов Р. Реалізація правоохоронних функцій спеціалізованими видами публічної служби України. *Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України* : електрон. вид. 2017. Вип. 1. – 12 с. URL: http://nadpsu.edu.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=771:derzhavne-upravlinnya&catid=12:nauka&Itemid=252. (дата звернення: 20.09.2021).

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-249-4-3>

PUBLIC ADMINISTRATION IN THE CONDITIONS OF CONSTITUTIONAL CHANGES: THEORETICAL AND METHODOLOGICAL BASIS

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ КОНСТИТУЦІЙНИХ ЗМІН: ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ

Chernysh V. I.

*Postgraduate Student at the Department
of Public Administration
and Local Self-Government
Dnipro University of Technology
Dnipro, Ukraine*

Черниш В. І.

*аспірант кафедри державного
управління
і місцевого самоврядування
Національний технічний університет
«Дніпровська політехніка»
м. Дніпро, Україна*

Сучасні дослідження практично будь-якого інституту публічного управління у наукових працях завжди пов'язувалися з одночасним розглядом питань, що стосувалися правових форм публічно-управлінської діяльності. Це пояснюється тим, що публічне управління має універсальний характер, знаходить свій прояв у суспільному житті. У зв'язку з цим доцільно погодитися із висновком, що належне практичне вирішення проблем, пов'язаних із формами управління, здатне позитивно впливати на ефективність управління.

До важливих напрямів трансформації системи органів державної влади слід віднести зміну інституційного механізму влади через зміни співвідношення держави та інших складових політичної системи, разом

із змінами механізмів представництва соціальних інтересів на шляху демократизації влади. Певний спектр наукових праць сучасних дослідників з теми функціонування органів влади дозволяє зробити висновок щодо поступового формування самостійного наукового напрямку, у межах якого економічні, політичні, соціальні та інші дослідження функціонування є елементами самостійної складової наукової галузі державного управління, присвяченої дослідженню здатності такої системи управління функціонувати в різних режимах зі збереженням базових характеристик публічного управління – досягнення мети управління, визначення факторів стабілізації системи управління, розробки альтернативних моделей управління [1; 2].

Цілком логічно визначити систему органів державної влади не лише як категорію, що символізує власне, державу, а й виступає єдиним суб'єктом, що інтегрує функціональні особливості певної новоутвореної системи як процес, а процес функціонування характеризує рух до такого стабільного стану через відповідну ієрархію історичних етапів та формування інституцій публічної влади.

Вважаємо, що незалежно від моделі децентралізації, такий процес має передбачати зміну структури державної влади і визначальним атрибутом децентралізації виступає передача (а не делегування) владних повноважень як мінімум на регіональний рівень. Адже при збереженні ключових функцій на рівні органу влади (системи органів влади), незалежно від проголошених цілей відбувається централізація влади. Саме тому необхідно знаходження оптимальних пропорцій між централізацією та децентралізацією влади в умовах 30-и річного строку незалежності задля забезпечення державно-суспільної єдності та вирішення політичних та управлінських проблем стратегічного розвитку держави. У цьому контексті набуває особливої актуальності питання формування принципово нового підходу до формування алгоритму аналізу діяльності органів державної влади в умовах трансформаційних зрушень, якими виступають процеси децентралізації державної влади – зокрема, феномен «реформа децентралізації». Такий стан речей свідчить про потребу належного рівня теоретичних напрацювань сутності та змісту конституційної реформи в контексті публічноуправлінського змісту становлення та розвитку моделей управлінської діяльності та створення відповідних теоретико-методологічних засад функціонування органів влади.

тому децентралізація влади слугує зниженню соціальної напруги у суспільстві, локалізує відповідні соціальні конфлікти та забезпечує вихід із соціальної кризи. Децентралізація, врівноважуючи певні

відносини між органами державної влади та інститутами громадянського суспільства, забезпечує всебічну реалізацію інтересів та свобод громадян та посилення «соціальності», що тим самим є критерієм стабільності функціонування соціальної системи загалом.

Система органів державної влади створюється саме як інструмент реалізації мети та завдань щодо процесів, які відбуваються в суспільному житті, як засіб конкретизації загальних функцій державного управління у певних сферах суспільної життєдіяльності; з огляду на конкретну мету, розробляються, приймаються та реалізуються конкретні правові норми. Функції певного органу системи публічного управління є похідними від завдань та мети. Кожний орган влади, який входить до системи управління, здійснює належну йому компетенцію, й одночасно виконує управлінські повноваження.

Ефективність впровадження концепту децентралізації визначається рівнем розробки теоретичного базису реформи децентралізації, визначенням організаційної моделі функціонування органів влади, правових основ реформи відповідно до положень Конституції України. Разом з тим, свого теоретико-методологічного наповнення вимагає і типологізація органів влади, визначення рівня представництва. проведене дослідження показало, що потрібна нова концепція функціонування територіального управління, котра враховувала б специфічні умови становлення Української держави.

Література:

1. Кудрявцева М.В. Функціонування органів державної влади в умовах децентралізації: особливості наукового аналізу. *Slovak international scientific journal*. 2020. № 44. Vol. 2 С. 50 – 54.

2. Кудрявцева М. Реформа децентралізації як сучасний концепт державотворення. *Державне управління та місцеве самоврядування* : зб. наук. пр. 2020. Вип. 2 (42). С. 17 – 24.